

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 687 ²	Κυριακὴ Θ' Ματθαίου (Ματθ. 14,22-34) 25 Αὐγούστου 2013 (1999)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἀγοράστε ἀσύρματο!

«Καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι ἔκραξε λέγων· Κύριε, σῶσόν με» (Ματθ. 14,30)

Γιὰ ἓνα θαῦμα μᾶς μιλά σήμερα τὸ Εὐαγγέλιο. Γιὰ ἓνα θαῦμα, ποὺ διαφέρει ἀπὸ τὰ ἄλλα. Τὰ ἄλλα θαύματα ποὺ ἔκανε ὁ Χριστὸς ἔγιναν στὴν ξηρά, ἐνῶ τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ ἔκανε **στὴν ἀφρισμένη θάλασσα**.

Ἦταν ἡλιοβασίλεμα. Οἱ μαθηταὶ μπῆκαν σ' ἓνα ἀλιευτικὸ πλοῖο μόνοι τους. Ἡ θάλασσα ἦταν ἤρεμη. Σύννεφο δὲν ὑπῆρχε, ἀέρας δὲν φυσοῦσε. Τὸ ταξίδι ἦταν εὐχάριστο. Ἀλλὰ ὑπάρχει πιὸ ἄστατο πρᾶγμα ἀπὸ τὴ θάλασσα; Κάποια στιγμή, ἐνῶ ταξίδευαν καὶ πλησίαζαν μεσάνυχτα, ὁ καιρὸς ἄλλαξε. Φύσηξε ἀέρας. Ὁ ἀέρας δυνάμωσε, ἔγινε θύελλα. Σηκώθηκαν τεράστια κύματα, καὶ τὸ πλοιάριο ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα κινδύνευε νὰ καταποντισθῆ. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ξαφνικὰ βλέπουν κάτι νὰ κινῆται, κάτι νὰ σαλεύη, νὰ προχωρῆ σιωπηλὸ καὶ νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τους. Οἱ μαθηταὶ φοβήθηκαν. **Φάντασμα!** φώναξαν. Μὰ δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα.

Ὅταν ἡ σκιὰ πλησίασε ἀκόμα περισσότερο, τότε ἄκουσαν τὴ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ Χριστοῦ· «*Ἐγὼ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε*» (Ματθ. 14,27). Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ποὺ περπατοῦσε πάνω στὰ ἄγρια κύματα. Μὰ πῶς; θὰ πῆτε. Δὲν ὑπάρχει «πῶς;». Ὅπου θέλει ὁ Θεός, «*νικάται φύσεως τάξις*» (ἐσπερινὸς Εὐαγγελισμοῦ).

Δὲν περπάτησε ὅμως, ἀγαπητοί μου, ἐπάνω στὰ κύματα μόνο ὁ Χριστός. Ἔδωσε τὴ δυνάμει του ὥστε καὶ ὁ Πέτρος ὁ μαθητὴς του νὰ περπατήσῃ ἐπάνω στὰ ἀφρισμένα κύματα. Κι ὄχι μόνο αὐτό. Ὅταν ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ βουλιάζῃ, φώναξε «*Κύριε, σῶσόν με*», καὶ ὁ Χριστὸς τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι, τὸν ἀνέσυρε ἀπ' τὰ νερά, καὶ τοῦ λέει· «*Ὀλιγόπιστε! εἰς τί ἐδίστασας;*» (Ματθ. 14,30-31). Μετὰ πλησίασε κι ἀνέβηκε στὸ πλοιάριο ὁ Χριστός. Καὶ μόλις τὰ ἁγία του πόδια πάτησαν στὸ κατὰστρωμα, σὰν μὲ μαχαίρι κόπηκε ἡ ἄγρια θαλασσοταραχὴ καὶ **ἔγινε γαλήνη μεγάλη**. Ὅσοι ἦταν μέσα στὸ

πλοῖο, ἔπесαν στὰ γόνατα καὶ τοῦ εἶπαν· «*Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ*», εἶσαι πράγματι Θεός (ἔ.ἀ. 14,33).

* * *

Τὸ θαῦμα αὐτὸ μᾶς ἐνδιαφέρει ὅλους. Ὅπως οἱ μαθηταὶ τὴ νύχτα ἐκείνη κινδύνευαν μέσα στὴ θάλασσα, ἔτσι κ' ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, κι ὅταν ἀκόμα δὲν εἴμαστε στὴ θάλασσα καὶ στὰ πελάγη, κινδυνεύουμε. Γιατὶ **ἡ ζωὴ μας εἶνε μιὰ θάλασσα**, μιὰ ἄστατη καὶ ἀφρισμένη θάλασσα.

Ὁ ἄνθρωπος, ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ θὰ πέσῃ ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας του μέχρι ὅτου πάῃ στὴν ἄλλη μάνα τὴ γῆ, ἀπὸ τὴν ὦρα ποὺ θὰ γεννηθῆ μέχρι ὅτου κλείσῃ τὰ μάτια του στὸ μάταιο αὐτὸ κόσμο, **ἡ ζωὴ του ὅλη εἶνε συνυφασμένη μὲ τὸν κίνδυνο**. Ἀπ' ὅλες τὶς μεριεὲς κινδυνεύει· κινδυνεύουν τὰ μικρὰ παιδιὰ μέσα στὶς κούνιες, κινδυνεύουν οἱ ἀσπρομάλληδες γέροντες, κινδυνεύουν οἱ γυναῖκες, κινδυνεύουν οἱ ἄντρες, κινδυνεύουν οἱ φτωχοὶ καὶ μικροί, κινδυνεύουν οἱ μεγάλοι καὶ τρανοί. Ὅσο πιὸ ψηλὰ ἀνεβαίνεις κι ὅσο πιὸ πολλὰ ἀξιώματα ἀποκτᾶς, τόσο περισσότερο κινδυνεύεις.

Μὴν πῆς· Ἄ, ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχει κίνδυνος, γι' αὐτὸ θὰ πάρω τὸ ἀεροπλάνο καὶ θὰ πάω μακριά, νὰ κρυφτῶ... Μὴν πιστέψῃς, ὅτι μπορεῖς νὰ βρῆς κάπου ἀσφάλεια. Πολλὲς φορὲς ἐκεῖ ποὺ νομίζεις ὅτι ὑπάρχει ἀσφάλεια, ἐκεῖ παραμονεύει ὁ κίνδυνος. Πόσες φορὲς ναυτικοί, ποὺ γλύτωσαν ἀπὸ ἄγριες θάλασσες, πνίγηκαν μέσα σὲ λιμάνια, σὲ μιὰ κουταλιά νερό. **Παντοῦ παραμονεύει ὁ κίνδυνος**.

Κινδυνεύει ὁ ἄνθρωπος **σωματικά**. Κινδυνεύει ἀπὸ τὶς ἀρρώστιες. Ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας εἶνε γεμάτος μικρόβια, ἀναρίθμητα μικρόβια. Ἀγωνίζεται ἡ ἐπιστήμη νὰ τὰ νικήσῃ. Ξαγρυπνᾷ, γιὰ νὰ βρῆ τὰ φάρμακα. Ἀλλὰ μόλις νικήσῃ τὸ ἓνα μικρόβιο, παρουσιάζεται

ἄλλο... Κινδυνεύει επίσης ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως· ἀπὸ τὸν κεραυνό, ἀπὸ τὶς πλημύρες τῶν ποταμῶν, ἀπὸ τὰ ἀφρισμένα κύματα τῶν θαλασσῶν, ἀπὸ τοὺς σεισμούς...

Κινδυνεύει ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος **πνευματικά**. Κινδυνεύει ἀπὸ τὸ σατανᾶ, τὸ ἄορατο πνεῦμα ποὺ ἀπλώνει τὰ δίχτυα του παντοῦ γιὰ νὰ ψαρέψη κόσμον στὰ ρεύματά του καὶ στὶς ἰδέες του. Δυστυχῶς δὲν τὸ καταλάβαμε αὐτὸ οὔτε ἐμεῖς ποὺ φορᾶμε τὰ ράσα.

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν φοβᾶμαι αὐτά. Κι ἀπὸ τὸ σατανᾶ, κι ἀπὸ τὶς ἀρρώστιες, κι ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως χειρότερος εἶνε... ὁ ἄνθρωπος! Αὐτὸν ἐγὼ φοβᾶμαι. **Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἄπιστος καὶ ἄθεος**, ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει ἱερό καὶ ὄσιο, αὐτὸς εἶνε ἀγριώτερος ὄλων. Καὶ σήμε-ρα ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ θὰ μᾶς κἀνη –νὰ τὸ θυμᾶστε–, νὰ μὴ θέλῃ ὁ ἕνας νὰ βλέπῃ τὸν ἄλλο. Κλονίζεται ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ στοὺς δικούς μας ἀκόμη.

Κινδυνεύουμε ὅμως πρὸ παντὸς ἀπὸ τὸν **ἴδιο τὸν ἑαυτό μας!** Ναί, ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας, ποὺ τὸν ἔχουμε τόσο κοντά. Ὅσο κακὸ μπορεῖ νὰ κἀνη ὁ ἄνθρωπος στὸν ἑαυτό του, δὲν μποροῦν νὰ τοῦ κάνουν ὅλοι οἱ δαίμονες. Δὲ μοῦ λέτε, μικρὸ κακὸ κάνει αὐτὸς ποὺ εἶνε ἀλκοολικός καὶ καίει τὰ σπλάχνα του; μικρὸ κακὸ κάνει ὁ ὀργίλος, ποὺ σὲ μιὰ στιγμή θυμοῦ παθαίνει συκοπὴ καρδίας; μικρὸ κακὸ κάνει ὁ πλεονέκτης καὶ ἄρπαγας; μικρὸ κακὸ κάνουν ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ στὸν ἑαυτό τους;

Εἴμαστε λοιπὸν ὁ καθένας σὰν **ἓνα καρ-βάκι μέσα σὲ κίνδυνο μεγάλο**.

***

–Μά, θὰ μοῦ πῆτε, ὅπως μᾶς τὰ λὲς μᾶς ἀπογοήτευες· **μᾶς ἔφερες πανικό**.

Ὅχι, δὲν σᾶς φέρνω πανικό. Μέσα σὲ χίλιους διαβόλους, μέσα καὶ στὴν πιὸ σατανικὴ γενεά, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἄς σειέται ἡ γῆ, ἄς φουσκώνουν τὰ ρεύματα, ἄς πέφτουν οἱ κεραυνοί, ἄς τρέμουν τὰ ἄστρα· ἕνας ἐδῶ κάτω στὴ γῆ μένει ἀτρόμητος. Ποιός; **Ὁ πιστός!** Ποιὸ εἶνε ἐκεῖνο, ποὺ θὰ μᾶς κρατήσῃ πάνω στὴ φλούδα τῆς γῆς ἄφοβους, τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ θὰ μᾶς σώσῃ; **Ἡ πίστι!** Ποιὰ πίστι; Ὅχι ἡ χλιαρὴ καὶ μικρὴ, ὄχι ἡ ὀλιγοπιστία, ἀλλὰ ἡ πραγματικὴ πίστι. Ἡ πίστι ὅτι αὐτὸς ὁ κόσμος δὲν φύτρωσε ἔτσι, ὅτι ὑπάρχει Θεὸς ποὺ ἔκανε ὀλόκληρο τὸν κόσμον, καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς εἶνε πατέρας, ποὺ φροντίζει ὅπως ὁ πατέρας γιὰ τὸ παιδί· ἡ πίστι ὅτι ὁ Θεὸς φροντίζει γιὰ ὅλα, ὅτι ὑπάρχει ἡ Θεία Πρόνοια, κι ὅτι χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ δὲν πέφτει ἓνα πουλάκι νεκρὸ στὴ γῆ, δὲν πέφτει ἓνα φύλλο ἀπὸ τὸ

δέντρο· ἡ πίστι, πάνω ἀπ' ὅλα, ὅτι ὁ Θεὸς Πατὴρ ἔστειλε τὸν μονογενῆ του Υἱὸ ἐδῶ κάτω στὴ γῆ, φόρεσε ἀνθρώπινη σάρκα, περπάτησε, σταυρώθηκε, ἀνελήφθη, καὶ ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἡ πίστι **στὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν**, αὐτὴ θὰ μᾶς σώσῃ.

Πιστεύουμε; Ἄν πιστεύαμε, ὅπως ἡ γενεὰ τῶν προγόνων μας τοῦ '21, ἡ πατρίδα μας θὰ ἦταν παράδεισος. Ἄν πιστεύαμε, δὲν θὰ εἶχαμε μῖσος καὶ φθόνον. Ἄν πιστεύαμε, δὲν θὰ τρέχαμε στὰ δικαστήρια νὰ παλαμίζουμε τὸ Εὐαγγέλιο γιὰ τιποτένια καὶ εὐτελῆ πράγματα. Ἄν πιστεύαμε, θὰ εἶχαμε τὸ γάμο ψηλά, δὲν θὰ τὸν κάναμε ἐμπόριο καὶ συναλλαγὴ. Ἄν πιστεύαμε, δὲν θὰ ἦταν ἡ χώρα γεμάτη ἀπὸ ζεῦγη παράνομα. Γέμισε ἡ πατρίδα μας παράνομα ζεύγη. Στὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια, μέσα σ' ἕναν αἰῶνα, δὲν ἔβγαινε οὔτε ἓνα διαζύγιο· καὶ τώρα, μέσα σ' ἓνα χρόνο, ἡ φάμπρικα τοῦ διαβόλου βγάζει χιλιάδες διαζύγια! Ἄν πιστεύαμε, δὲν θὰ ἄλλαζε ὁ ἄντρας τὴ γυναῖκα ὅπως ἀλλάζει τὸ πουκάμισό του, καὶ δὲν θὰ ἄλλαζε ἡ γυναῖκα τὸν ἄντρα ὅπως ἀλλάζει τὴ ρόμπα της. Ἄν πιστεύαμε, δὲν θὰ ζούσαμε σ' αὐτὴ τὴν ἀθλιότητα. Ἄν πιστεύαμε στὸ Θεὸ καὶ τιμούσαμε τοὺς ἀγίους, θὰ εἶχαμε ζωντανὴ τὴν πίστι μας.

***

Ἀδέλφια μου! Ζοῦμε σὲ χρόνια ἐπικίνδυνα. Τί πρέπει νὰ κάνουμε; Μιὰ **συμβουλὴ** θὰ σᾶς δώσω καὶ τελειώνω.

Τὰ καράβια, ὅταν ταξιδεύουν, ἔχουν ἀσύρματο. Κι ὅταν ἓνα πλοῖο κινδυνεύῃ, ἀμέσως ἐκπέμπει σῆμα ΣΟΣ· Σώσατε τὰς ψυχὰς μας! Ὅπως λοιπὸν κάθε καράβι ἐν ὥρᾳ κινδύνου σημαίνει συναγερμό, ἔτσι κ' ἐσεῖς. Ὅσοι πιστοί, στῶμεν καλῶς! Μέσα στὴ φουρτούνα τῆς ζωῆς, ἀγοράστε ἀσύρματο, ἀσύρματο ποὺ θὰ σᾶς ἐνώσῃ μὲ τὸν οὐρανό. Ἀπὸ 'κεῖ θὰ ἔλθῃ ἡ βοήθεια. Καὶ ποιός εἶνε αὐτὸς ὁ ἀσύρματος; Εἶνε ἡ **προσευχὴ**. Εἶνε οἱ δύο λέξεις ποὺ εἶπε ὁ Πέτρος· «*Κύριε, σῶσόν με*» (ἔ.ἀ. 14,30).

Κάθε φορὰ ποὺ κινδυνεύουμε, εἴτε σὰν ἄνθρωποι, εἴτε σὰν οἰκογένεια, εἴτε σὰν ἔθνος, ἄς βάζουμε μπροστὰ τὸν ἀσύρματο· **ἄς προσευχώμαστε**. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, λαϊκοὶ καὶ κληρικοί, ἁμαρτωλοὶ καὶ δίκαιοι, ἄς πῆσουμε στὰ γόνατα καὶ ἄς ποῦμε σὰν τὸν Πέτρο· «*Κύριε, σῶσόν με*», «*Κύριε, σῶσόν με*». Καὶ ὁ μέγας Θεὸς μας θ' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ καὶ θὰ μᾶς σώσῃ. Καὶ θὰ τὸν ὑμνοῦμε καὶ θὰ τὸν δοξάζουμε εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**